

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சித் தா ந்த ம்.

தோகுதி ௫.]

1916ஸு அக்டோபர்மீ

[பதிது க௦.

தைத்திரீயோப நிஷத்து.

பிருகுவுல்லி.

பிரசித்தமான வருண புத்திரானுகிய பிருகுவானவர் தமது பிதா வானவருணனை நோக்கிப் பூஜ்யரானவரே பிரம்மத்தை உபதேசியும் என்று அவரிடமடைந்தான்.

அன்னத்தையும் (சரீரம்) பிராணனையும், கண்ணையும், காதையும், மனதையும், வாக்கையும் (சாதனங்கள்) என்பதாய்ப் பிருகுவுக்கு அவர் பிதா சொன்னார்.

பிரசித்தமான எதினின் தும் இந்தப்பிராணிகள் உண்டாகிறார்களோ எதனால் ஜீவிக்கிறார்களோ எதை அடைகிறார்களோ எதில் பிரவேசிக்கிறார்களோ அதையறி அது பிரம்மம் என்று வருணன் சொன்னான்.

பிருகு தவத்தைச்செய்தான் அவன் தவத்தைச்செய்து அன்னத்தைப் பிரமமென வறிந்தான். (அறிந்த பிறகு அன்னத்திற்கு உற்பத்தி முதலியவை யிருக்கிறபடியால் இது எப்படியெனச் சந்தேகித்தான்).

மறுமுறை தவஞ்செய்து பிராணனைப் பிரம்மமென வறிந்தான் (பிராணனுக்கு உற்பத்தி முதலியவை யிருக்கிறபடியால் இது எப்படியெனச் சந்தேகித்தான்.)

மறுமுறை தவஞ்செய்து மனம் பிரம்மமென வறிந்தான் (மனத்திற்கு உற்பத்தி முதலியவை யிருக்கிறபடியால் இது எப்படியெனச் சந்தேகித்தான்.)

மறுமுறை தவஞ்செய்து விஞ்ஞானம் பிரம்மமென வறிந்தான் (விஞ்ஞானத்திற்கு உற்பத்தி முதலியவை யிருக்கிறபடியால் இது எப்படியெனச் சந்தேகித்தான்.)

மறுமுறை தவஞ்செய்து ஆனந்தம் பிரம்மமென வறிந்தான் (இந்த ஆனந்த வித்தையானது சிரேஷ்டமான இருதயாகாசத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறதென வுணர்ந்தான்.)

எவனிந்தப் பிரகாரம் அறிகிறானோ அவன் பிரம்ம ஸ்வரூபசித்தியை யடைகிறான். அன்னமுடையவனாகிறான். அன்னத்தைப் புசிக்கிறவனாகிறான். சந்தானத்தாலும், பசுக்களாலும், பிரம்மதேஜஸாலும் மகத்தான கீர்த்தியாலும் மகானாகிறான்.

• 4 (அன்னமாகிற துவாரத்தின் வழியாகப் பிரம்மம் அறியப்பட்டதாகையால்) சாப்பிடக்கூடிய அன்னம் நிந்திக்கத்தகாதது.

பிராணஸ்வரூபமும் அன்னம், சரீரமானது அன்னத்தைப் பட்சிக்கிறது. பிராணனிடத்தில் சரீரமானது ஸ்திரமாயிருக்கிறது. சரீரத்தில் பிராணனிருக்கிறான். அன்னம் அன்னத்தில் ஸ்திரமாயிருக்கிறது.

ஆகையால் அன்னத்தை விசேஷமாகச் சேகரிக்க வேண்டும். அன்னத்தை யாவருக்கும் கொடுக்கவேண்டும்.

இந்த அன்னம் (பாலியத்தில்) கொடுக்கப்பட்டால் பாலியத்தில் இவனுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது. அன்னம் மத்தியம் வயதில் கொடுக்கப்பட்டால் இவனுக்கு மத்தியில் அன்னம் கொடுக்கப்படுகிறது. அன்னம் விருதாப்பியத்தில் கொடுக்கப்பட்டால் இவனுக்கு அன்னம் கடைசியில் கொடுக்கப்படுகிறது.

பிரம்மம் வாக்கில் கேஷமரூபம், பிராண அபாணங்களில் யோககேஷமரூபம், கைகளில் கர்மரூபம், பாதங்களில் கமனரூபம், பாலுலில் விசர்ச்சனரூபம்.

இனித் தேவதை சம்பந்தரூபமாக மழையில் திருப்திரூபம், மின்னலில் பலரூபம், பசுக்களில் ஏயசஸ்ரூபம், நட்சத்திரங்களில் தேஜோரூபம், உபஸ்தேந்திரியத்தில் அமிருதரூபம், ஆகாசத்தில் சர்வரூபம்.

அந்த ஆகாசமாதாரம் என்பதாக உபாசிக்க, ஆதாரமுள்ளவனாகிறான் அது மஹத்ஸ்வரூபம் என்பதாக உபாசிக்க மகானாகிறான் அது மனது என்பதாக உபாசிக்க மனனத்தில் சமர்த்தனாகிறான் அது பிரம்மமென்பதாக உபாசிக்க பிரம்மமாகிறான் அது பிரமத்தின் சம்ஹார சாதனமானவாயு என்று உபாசிக்க, துவேஷிக்கிறவர்களும், சத்துருக்களும், பிரியமற்ற தம்பி தமயன்மார்களும் பிள்ளைகளும் நாசமாகிறார்கள்.

புருஷனிடத்தில் எவன் ஆத்துமாவோ, அவனும் சூரியனிடத்தில் எவன் ஆத்துமாவோ அவனும், ஒருவனே, எவன் இப்பிரகாரம் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறானோ அவன் இந்தலோகத்தினின்று மரணமடைந்து அன்ன சொரூபமான ஆத்மாவையும் பிராணஸ்வரூபமான ஆத்மாவையும் மனோமயமான ஆத்மாவையும், விஞ்ஞானமயமான ஆத்மாவையு ஆனந்தமயமான ஆத்மாவையு மடைந்து கர்மானுசாரமாய் அன்னத்தை யுடையவனாயும் இச்சானுசாரமாக ரூபத்தைத் தரிக்கிறவனாயும் இந்தலோகங்களை யனுசரித்துச் சஞ்சரித்துக்கொண்டு இச்சாமத்தைக் காணஞ்செய்துகொண்டு இருக்கிறான்.

மணவழகு.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சைவசமயமும் சைவத்தவலவர்களின் கடமையும்.

தோதுதி 5. பக்கம் 204. தோடர்ச்சி.

அவ்விதம் செய்துகொள்ளாத தோஷத்தால், சைவமடாதிபதிகளும் சைவப்பிரபுக்களும் வைதிகவெளவிக நெறி என்னும் இரண்டினும் தாங்கள் முன்னடைந்திருந்த மகிவுண்ணதமான நிலையினின்றும் தாழ்த்தப்பட்டு அந்நியசமயாசாரியர்களாலும் அந்நியசமயத்தவராலும் அவமதிக்கப்படுகின்றனர். ஐரோப்பியர்களுட் சிறந்த தத்துவ சாஸ்திரிகளும் அந்நியத்தத் தலைசாய்க்கும் வண்ணம் பரமஞானம் போதித்துள்ள தமது சமயப்பெருமையை அறியாமல், சைவசமயிகள் அந்நியசமயாசாரியர்களை மடுத்து அவர்களால் இழிவுறுத்தப் படுகின்றனர். சைவபிரபுக்களோ யானை, குதிரை, “லோக்கு” போன்ற டாம்பீகப்பட்டம் முதலியவற்றால் வசிகரிக்கப்பட்டு, அந்நியசமயாசாரியர் கால்களில் பணங்களைக்கொட்டுகின்றனர். அன்றியும் உலகத்திலுள்ள சமயங்களை யெல்லாம் தன்னகத்தடக்கித் தான் அவற்றினும் விரிந்து மேம்பட்டு விளங்கும் சைவசமயத்தலைவராகிய மடாதிபதிகளைச் சூத்திரக் குருக்களென வாய்கூசாது சொல்லத்துணிந்தனர்.

“பார்ப்பானுக்கு மூப்பான் பறையன் கேட்பாரின் திக்
கீழ்சாதி யானானே.”

என்ற பழமொழிக்கிணங்க, முற்காலத்தில் பறையதைக் காட்டிலும் எவ்வளவோ கேவலமான நிலைமையிலிருந்த பார்ப்பார் தங்களைக்கேட்டு மல்வழிப்படுத்த ஆசாரியர் ஏற்பட்ட காரணத்தினால் தற்காலம் வேளாளரோடு சமமாக எட்டிப்பார்க்கும் ஒழுக்கத்திற்கு வந்தபோதிலும், இனி வேளாண் பிரபுக்களும் அவர்கள் சமயாசாரியர்களும் சுமாவிருந்தால், அவர்களை மித்திரபேதம் முதலிய நானாவித உபாயங்களால் வென்று தங்க

ளிலும் கீழ்ச்சாதியென ஏமாற்றி ஒப்புக்கொள்ளும்படி செய்வார்கள் பேசும். வேளாளர் திராவிடரென்பதும், அவர் ஆரியப் பிராமணரில் ஒரு வித்திலும் தாழ்ந்தவரல்லவென்பதும் அவரை ஆரியர் செய்த நான்கு வருணங்களுள் ஒன்றாகப் பேசுவது ஆங்கிலேயர் ஐரோப்பியரை அவ்வாறு சொல்லுதல் எவ்வளவு பொருத்தமுடையதோ அவ்வளவே பொருத்த முடைய தென்பதும் சரித்திர ஆராய்ச்சி நிபுணர்களால் நிச்சயிக்கப்பட்ட விஷயங்களிலொன்று. இதன் உண்மை வேளாளரின் சாதியியல் பைப்பற்றி ஆராயுமிடத்து நன்கு விளக்கப்படும். சூத்திரர் என்றபதம் வடமொழியில் அடிமைகள் எனப்பொருள்படும். சூத்திரர் அடிமை ஊழியத்திற்கே சிறுஷ்டிக்கப்பட்டவர்களென்றும், துவிஜர்களாகிய மற்றமூன்று ஜாதியார்களுக்கும் அடிமைத்தொழில் புரிவதே அவர்களுக்குச் சிறந்த அலுவலென்றும், அவர்களை அவ்விதம் கொண்டுழியம் செய்யும்படி அரசன் கட்டளையிட வேண்டிமென்றும் மனுஸ்மிருதியால் விதித்திருக்கிறது. புத்தகம் 1 அத்தியாயம் 91, 123, 410, 413, 414, இவ்விதம் அடிமைத் தொழில் புரிவதற்குச் சூத்திரர் அடையும்பலன், பிராமணன் தின்றுமீந்த சோறும் அவன் உடுத்திக்கழித்த பழந்துணிகளும், சாவியாய்ப்போன தானியங்களும், பழமையாய்ப்போன அவன்வீட்டிச் சாமான்களுமே சூத்திரனுக்குக் கிடைக்கும். புத்தகம் 10. அத்தியாயம் 125, வட இந்தியாவில் சூத்திரர்களை இன்றைக்கும் மற்றமூன்று சாதியாரும் நடத்தி வருவது மேற்கண்ட முறைப்படியே, இனித் தென்தேசத்தில் “உழுதுண்டு வாழ்வாரே வாழ்வார் மற்றெல்லாம் தொழுதுண்டு பின்செல்பவர்” என்ற திருவாக்கின்படி வேளாண்மையே தங்களுக்குச் சிறந்த தொழிலெனக் கைக்கொண்டு “செட்டிமாக்கள் வாசல்வழி செல்லோமே செக்காரப் பொட்டிமாக்கள் வாசல்வழி போகோமே, முட்டிபுகும் பார்ப்பாரகத்தை எட்டிப் பாரோமே யெந்நாளும் காப்பாரே வேளாளர்கான்” எனக் கம்பரால் புகழும்படி கீர்த்திகொண்ட ஒழுக்கம் அறிவு முதலியவற்றில் தங்களுக்குக் கிணையாகச் சொல்லக் கூடிய சாதி ஒருவரு மின்றி விளங்கும் வேளாளரைச் சூத்திரர் என்னில், என்ன அகங்காரம்! என்னமதம்! என்ன கொழுப்பு! எவ்வளவு அக்கிரமம்! எவ்வளவு பொருத்த முடைய தென்பதை சைவமடாதிபதிகளே? சைவப்பிரபுக்களே? கவனியுங்கள். “யாங்களே கடவுளென்றிடும் பாதகத்தவரென” தாயுமானவரால் இழித்துக் கூறப்படும் இவர்கள் மற்றெப்பாதகந்தான் செய்யக்கூசுவர்க ளென்பதை நிதானியுங்கள்.

சூத்திரரென அந்நியர்களாவிடப்படும் இழிவுப் பெயர்களை மறுதலி யாது ஏற்றுக்கொள்பவர் அப்பெயர்களாலேற்படும் கேவலத்தையும் இழி வையும் சமப்பார்களென்பதில் தடையில்லை. தற்காலம் ஆங்கில துரைத் தனத்தாரால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு இந்துக்கள் யாவரையும் கட்டிப்படுத்தும் இந்துலாவினுங்கூடச் சூத்திரருக்கு ஒரு சட்டமும் பூணூலணிந்த மற்றச் சாதியாருக்குப் பிரத்தியேகமான அனுகூலச் சட்டங்களும் ஏற்படுத்தப்பட் டிருக்கின்றன. அச்சட்டங்கள் இனந்தெரியாமல் தங்களைச் சூத்திரரென ஒப்புக்கொள்பவர்களை நிரம்பபாதிக்கும். தம் நாடுதேடிப் பிழைக்கவந்த விருந்து அதிதிகளென மரியாதைபற்றி செய்த சிலஉபசார வழக்குகளை எல்லாம் சுதந்தரம்போல் கொண்டாடுகின்றனர். ஆதலால் உங்களை அநீதி யாக, உண்மைக்கு விரோதமாகச் சூத்திரரென்றுயார் சொன்னாலும் அதனை யுடனே அவர்களுக்கு மாறிச்சொல்லாது பொறுமையோடு பொறுத்துக் கொண்டிருத்தல் நிரமூடத்தனமேயொழிய வேறல்ல. இதுவரை நம்மவர் கள் தங்களுடைய பெருமையும் அந்தஸ்தும் இயல்பிலே அமைந்திருக்க அதையாவரும் அறிந்திருக்க, அதைப்பற்றி எடுத்துச் சொல்வது அவசர மல்லவெனச் சும்மாவிருந்தனர். ஆனால் தற்காலம் அவ்விதம் அடங்கி யிருப்பது யாதொரு கௌரவத்தையும் உண்டுபண்ணாமல் பெரியகேட்டை யும் இளப்பத்தையுமே தருவதாயிற்று. உங்கள் பணத்தைக் கொள்ளை யடித்ததோடு கில்லாமல் உங்கள் கௌரவத்தையும் கொள்ளையடித்து உங் களை இழிகுலத்தவரெனத் தப்பாகயாவரும் நினைக்கும்படிசெய்து வந்தது போல இனியும் உங்களை அவ்விதம் பேச்சிலாவது செய்கையிலாவது எச் சாதியார் செய்யமுயற்சித்தாலும், அவர்கள் பூர்வோத்திரத்தை உலகத்தா ருக்கு விளக்கி உண்மையை நிலைநிறுத்துதல் உங்கள் கடமையாகும். அன் றியும், நம்சமயத்துக்குரிய ஆசாரம் அநுஷ்டானங்களை சரியாய்த்தெரிந்து ஷே விடுதலும் அவற்றை அழுத்தமாய் அதுசரியாதிருந்ததுமே இவ்வித மாகக்கேடுகளுக்கெல்லாம் காரணமாகும். வேளாண்சாதியும் சைவசமயத் தவரும் எவ்வளவு மதிப்பும் பெருமையும் பெறுகிறார்களோ அம்மட்டு மதிப்பும் பெருமையுமே சைவமடாதிபதிகளுக்கு முண்டு. ஆதலால் சைவா சாரங்களை மடாதிபதிகள் தம் சமயத்தவர்க்கும் கற்பித்தல் வேண்டும். அவர்கள் எல்லா விதத்திலும் மேம்பாடு அடையும் வழிகளைத் தேடல் வேண்டும்.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தவரும் தங்கள் குல ஆசாரியர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டும் சீர்திருத்தப்பட்டும் அதன்பயனாகப் படிப்பு, உத்தியோ

கம் முதலிய பெருமைகளை அடைந்து தங்கள் சமையாசாரியர்களின் பெருமையையும் கௌரவத்தையும் விருத்திசெய்து வருகின்றனர். சைவசமயிகளோ தங்களைக் கவனிப்பாரும் நல்வழிப்படுத்துவாருமின்றி அறிவீனமென்னும் இருட்கடலில் மூழ்கியிருப்பது அவர்குல ஆசாரியர்களுக்குப் பெரியதோர் இழுக்காம். சைவசமயிகள் கவர்ந்துகொண்டிருக்கும் அஞ்ஞானவிருளை நீக்கித் தமது சமயத்தின் பெருமையையும் தமது குலத்தின் மேன்மையையும் உணர்த்துதல் மடாதிபதிகளின் கடமை. அவர்களைக் கல்வியறிவு ஒழுக்கம் முதலியவற்றால் மேம்படுத்தித் தம் சமயத்தின் உண்மைகளையும் உண்மையான சமயாசாரியர்களையும் காட்டுவது மடாதிபதிகளின் கடமை. சைவப்பாட சாலைகள் அங்கங்கே யேற்படுத்தி நூல்களைப் படிப்பித்தல் மடாதிபதிகளின் கடமை.

கிருஸ்துவ சமயத்தவரும் அவர் பாதிரிமார்களும் தற்காலத்தில் தம் சமயத்தவருக்கு மட்டுமேயன்றி அந்நிய சமயத்தவருக்குங் கூட படித்தற்கும் தங்குவதற்கும் பல செளகரியங்களமைந்த கட்டிடங்களும் கலாசாலைகளும் ஏற்படுத்தித் தமிழுலைகக் கடமைப்படுத்தியிருப்பது யாவரும் அறிந்த விஷயம். அதுபோல, முக்கியப் பட்டணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், சைவபாலயர்களுக்கு மட்டுமாவது தங்குவதற்கும் படித்தற்கும் செளகரியங்களமைந்த கட்டிடங்கள், ஆஸ்டல்கள் அமைத்து அவற்றில் சிறிது பொழுது சமயநெறி போதித்தல் மடாதிபதிகளின் கடமை. சைவசாஸ்திரங்கள் ஆராய்ச்சி செய்வதற்குத் தமிழ், ஆங்கில சமஸ்கிருத கலாசாலைகள் ஸ்தாபித்தல் மடாதிபதிகளின் கடமை. அவ்விதம் சைவசமயிகளை எல்லாவிதத்திலும் முன்னுக்குக் கொண்டுவர சைவமடாதிபதிகள் முயற்சி செய்யவேண்டும். இவையன்றி மடாதிபதிகள் சைவசமயிகளின் நிலைமையையும் அவர்களின் குறைகளையும் அறிதற்பொருட்டு ஐந்துவருஷங்களுக்கு ஒருமுறை, ராஜப்பிரதிநிதிகளைப் போல், தமது சிஷ்யர்கள் மிகுதியாயுள்ள ஊர்களுக்குச் சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்யவேண்டும். அவ்வித சுற்றுப்பிரயாணங்களில் தமது ஆளுகைக்குட்பட்ட கலாசாலை, புத்தகசாலை, ஆஸ்டல்கள் மடங்கள் இவற்றைப் போய்ப் பரிசோதித்தும் ஆங்காங்குள்ள சைவப்பிரபுக்களால் உபசார மரியாதை செயப்பெற்றும், அவர்கள் குடும்பங்களில் தகுந்த பிள்ளைகளைத் தங்களுக்குப் பின் வாரீசாக நேரில் தெரிந்தெடுத்தும், சமய விருத்தி அறிவு விருத்திக்கு வேண்டிய விஷயங்களைப் பற்றி அப்பிரபுக்களோடு ஆலோசித்தும் தங்கள் தலை நகருக்குத் திரும்ப

வேண்டும். தமது சிஷ்யர்களில் தகுந்த பிரபுக்களில் சிலரைத் தமது உதவிக்கு ஒரு ஆலோசனைச் சங்கமாக ஏற்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும்.

இவ்விதம் செய்யும்படி மடாதிபதிகளைச் சைவப்பிரபுக்கள் தூண்டல் வேண்டும், பிரார்த்திக்க வேண்டும், வற்புறுத்த வேண்டும். எந்த மடாதிபதிகளும் இங்ஙனம் தங்கள் பொறுப்புகளை உணர்ந்து அதற்குத்தக்க நல்ல முயற்சி எடுத்துக்கொள்வார்களே யானால், அவர்களே ஜனங்களால் பூஜிக்கத் தகுந்தவர்கள்.

“பரோபகாரம் ஞானிகள் விவகாரம்” என்பதனையும் தங்கள் கைவசமுள்ள பொருள் சமயவிறுத்தி கல்வி விருத்தியின் பொருட்டுக் கொடுக்கப் பட்டதென்பதையும் சிறிதும் சிந்தியாமல் தங்கள் சரீர அனுபோகங்களும் உலக இன்பங்களுமே பெரிதென நினைத்து அவற்றிலேயே தங்கள் பூரண கவனத்தையும் முழுமனதையும் செலுத்திக்கொண்டிருத்தல் ஞானிகளின் லட்சணமன்றும்.

“ஞானியின் ஆட்டமெல்லாம் ஞாலத்தா ருய்வதற்கே
ஞானியின் ஓட்டமெல்லாம் ஞாலத்தார் செழிப்பதற்கே
ஞானியின் நாட்டமெல்லாம் ஞாலத்தார் பருவத்திற்கே
ஞானியின் தேட்டமெல்லாம் ஞாலத்தார்க் கருள்வதற்கே.”

கணப்பொழுதில் அழிந்துபோகும் இந்தமானிட உடம்பினால் அதுபவிக்கப்படும் போகயோக்கியங்களே மானுடப்பிறவியின் பயனெனக் கருதி அவற்றிலேயே தங்கள் காலம், வாழ்நாள் முழுவதையும் கழித்துக்கொண்டிருக்கும் மடாதிபதிகள் தமது உன்னத ஸ்தானத்தை நிரவகிக்கத் தகுதியற்றவரெனக் கருதப்படுவர். தமது உயர்ந்த பதவியும் தம்மைப் பாதுகாக்க வலியற்றதென்பதை உணரும்படி நேரிடும்.

C. சங்கரராயர் B. A.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தேவாரக் குறிப்பு.

தோதுதி 5. பக்கம் 179. தோடர்ச்சி.

புகையெட்டும் போக்கெட்டும் புலன்களெட்டும்

பூதங்களையெட்டும் பொழில்களெட்டும்

கலையெட்டிங் காப்பெட்டிங் காட்சியெட்டிங்

கழற்சேவடியடைந்தார் கனைகனெட்டு

நகையெட்டு நாளெட்டு நன்மையெட்டு

நலஞ்சிறந்தார் மனத்தகத்து மலர்களைட்டுந்

திகையெட்டுந் தெரிப்பதற்கு முன்னோபின்னோ

திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்டநாளே.*

இதன் பொருள்—அகண்டாகார நித்தவியாபக சச்சிதானந்தப் பிழம் பாய முதல்வரே! சதாசிவ தத்துவத்தின் வையும் நீயிர் யாமிவ்வாறிண்டு வைகுது மெனின் எம்மை ஆண்டையுயிர்கள் வழிபடுமா நெவ்வாறென் றெண்ணி அவைதாந்தந் நிலையினின்றவாறே எளிதின் வழிபட்டிய்தற் பொருட்டுப் புறத்தே திருமேனி கொண்டருளி பலவேருகப்பரந்த இந்நில வுலகின்கண் பலவேறு திருக்கோயில் கொண்டருளுங்கால் அவை தம்முள், இத்திருவாரூர் திருக்கோயிலாக் கைக்கொண்டருளிய திருநாளாவது.

ஒரோ வென்றுந் தனித்தனி எண் வேறுதிறப்பட்ட பதினாற் பகு தியவாய் வருத்துச் சுட்டிக்காட்டிய வினையீட்டல், துய்த்தல், காரகம், புற மலர், பொழிவு, மலை, பாலிப்போர், மூர்த்தி, குணம், கரம், மனம், ஆனந் தம், அகமலர், திசையென்னு மிவை தம்மை பொதுவகையான் வைத்து விளக்குதற்கு முன்னே நாளா? பின்னே நாளா? பலதலைப் பட்டனவாய இவைதம்முள் இவையல்ல மற்றிதுவே யென ஒருதலை துணியுமர்நின்றி ஐயப்பாடுடைமையின் அதனை யொழித்துத் துணியுமாறு “எந்தை தாட் பால் வணங்கித் தலைநின்று கேட்குமாறென்பது” குறிப்பெச்சம்.

* திருவாரூர்-௨௦-வது திருந்தாண்டகம் ௩-வது திருச்செய்யுள்.

திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்டநா ளென்பது உம் தெரிப்பதற்கு முன்னே பின்னே என்பது உம் முறையே தனித்தனி புகைமுதலிய அனைத் தின் முன்னும் சென்றியைந்து சுட்டுப்பெயர் மாத்திரையாய் நிற்கும், நாளென முன்வருதலின் இதுவும் அதுவென்பது தானே போதருமென் னுங் கருத்தால் “முன்னே பின்னே வென” வாளாவோதி யொழிந்தார். தெரித்தல் என்பதும் அது.

கலையென்பது புகை முதலிய மூன்றனோடும் முரணமை இலேசாற் கொள்க. புகை, போக்கு, புலம், பூ, பொழில், மலை, காப்பு, நாள், நன் மை, திகை, காட்சி, நகை, மலர், களைகண் என்னு முறை வைப்புடைமையுடையவாதற்கு உரியவாயினும் செய்யுளாகலின் இவ்வாறு பிறழ வைத் தார்.

காரக மெட்டாகலின் வினை யீட்டல் துய்த்தல்களு மெட்டாயின. நகுதல் நகையென்பன போல புகுதல் = புகையென்பன ஒரு பொருட் கிளவி. அது தோன்றலென்னும் பொருட்டாகலானும், காரகமுன் வருத லானும், வினை நிகழ்ச்சியின் மேற்றாய் நின்றது. துய்க்கப்படுவன தோன் றுது போதலின் அப்பெயர்த்தாயிற்று. வினையீட்டல், துய்த்தல் கட்டிட மாய் நிற்பனவாய காரகங்கள் அவ்வாற்றான் புலமெனப் பட்டன. இட மென்றது ஈண்டு துணைக்காரணமாதலை. தளம் தலமெனப் போலியாயிற்று. தளப்படுவன வியையும் ஸ்ரீ மேருவின் திசை நான்கினும் படும் பொழில் மூல நான்கும், உப்பொழில் நான்குமாக பொழில் எண் வேறுதிறப்படும் ஆகலின், பொழிலெட்டெனப் பட்டதென்பது,

கலையென்புழி. ஐ பகுதிப்பொருள் விசுதி. கல்லென்பது மலை யென்றவாறு. காப்பு ஆகுபெயர். காட்சிப்படும் வடிவை காட்சியென வுபசரித்தார். வடிவு, மூர்த்த மென்பன வெவ்வேறு பொருட் கிளவி. எஞ் ஞானதுங் களைகணின்றி யமையாதாயவுயிர் சேவடியைத் தலைக்கூழி, எண் குணங்கள் களைகளு நிற்பன வாகலின் அது பற்றியவை யவ்வா ரோதப் பட்டன.

நகை யென்பதனுள் நகரம் + கீரன் = நக்கீரன் என்றும் போல சிறப்புப் பொருள் தந்து நின்றது. நாள் பற்றிச் செய்யப்படு மணத்தை நாளென்றோதினார். அவை அறிவு குணமென்பன போல ஏற்புறிக்கோட லான் ஈண்டு நன்னுளை புணர்த்தி நின்றது. நன்மை = ஆனந்தம். அது மனுடானந்த முதல் எண்வகைப்படு மென்பது சிவதருமோத்தர முதலிய

வற்றுட் காண்க. இனி நன்மை—சித்தி யெனினு மமையும். சிறந்த நலத்தாரென விசுதி பிரித்துக் கூறப்பட்டது. நலமெனப்படு மெவற்றி னுஞ் சிறந்த நலமாவது வீடு பேரென்ப. ஈண்டு அதனை யுடையாரென் மறு சேவன் முத்தரை. ஏனைய வெளிப்படல.

உயிர் காரகத்துள் ஒன்றாக வைத் தெண்ணப்படுதல் பற்றி ஆண் டோதிரார். அதுவே எண் வகை வடிவுள்ளும் ஒன்றாகவைத் தெண்ணப் படுதலின் ஈண்டுங் கூறினார். காரகமும் வடிவும் தம்முள் வேறுகலின்.

மலர் மரத்தோடு உடன் ரேன்றாமையானுந் தெரித்தற்கு முன்னே பின்னே வென்றதனான் ஈன்டெடுத்தித் கொண்டது அவை தூலமாய்த் தோன்றற்கேதுவாய காலவிசேடமே பிறிதன்று ஆகலானும் முற்பிற்பா டிடையவாய வவையிரண்டுந் தோன்றுங் காலம் இடையிட்டித் தம்முள் வேறுகலானும், மரமும் மலரும் வேறுக வைத் தெண்ணப்பட்டன. ஈண் டோதிய வற்றை உபலக்கணமாக வைத்து ஒதாதொழிந்த வேளையவுந் தெரித்தற்கு முன்னே பின்னே வென வைத்துரைத்துக் கொள்க.

இஃதென் சொல்லியவாரே வெனின். இம்மை மறுமை வீடுகட்கு ஏதுவாகிய விவை தோன்றற்கு முன்னே பின்னே திருவாரூர் கோயிலாக் கொண்ட நாளெனக் கடாயினார்க்கு அங்ஙன மையப்படக் கூறுமுகத்தான் அவ்வாராயினும் “ஆட்பாலவார்க்கருளும்...தலைநின்றிவை கேட்க தக்கார்” என விடுத்தவா ருயிற்று.

இனி யிவ்வாறன்றி புகைபோக் கென்பதற்குப் பொருள் பிறப் பிறப் பெனக்கொண்டு தத்துவம் முப்பத்தொன்றும் இனம்பற்றி யெண் வகைப் படுதலின் அவற்றினின்றும் தோன்றுந் தூலதேகம் பற்றி நிகழுவவையும் அவ்வாறு எண்வகைப்படுத்தித் தோதப்பட்டன வெனவும், புலமென்பது புரி யட்டகமெனக் கொண்டு விட்டும் பற்றியும் வருமேனைத்தூலவுடல் போ லாது வீடுபேரூர்துணையு மிடையறவு படாது உயிர் நிறற்ற் கிடமாகலின் அதுபற்றி யது புலமெனப் பட்டதெனவும், பூதல மென்பது உலக மெனக் கொண்டு காக்கிப்படுந் தீ வேழனோடு காக்கிப்படாத கீழ் மேலுல கங்களை யொன்றாகவைத் தெண்ணப்பட்டதெனவும், பொழிலென்பதுபூஞ் சோலை யெனக் கொண்டு மேருவைச் சூழ்ந்த பொழி லெட்டாம் அவை மேருவின் நிசை நான்கினுமுள்ள உய்யானம் நான்கனோடு மேருவின்மே லுள்ள மரம் நான்கும் ஏனை மரங்கள் நோக்க உயர்மையும் பெருமையு முடைமையின் அவையுமுளப்பட ஈண்டு பொழிலெனப்பட்டன வென வும், கலையென்பது தலைமைபற்றி வேதமெனக்கொண்டு மூலவேதம் நான் கும் உபவேதம் நான்கும் எனவும், காப்பு, காட்சி யென்பன வற்றை

முறையே கா + பூ, காண் + சி, எனக் கண்ணழித்துப் புறமல ரெட்டெனவும், இலக்குமிகள் எண்மரெனவும், கனைகணென்பது = எண் வகைப் பத்தியெனவும், நகையென்பது ஒளியாகலானும் அது சத்திக்குப் பரிபாயப் பெயராகலானும் அதுபற்றி யீண்டு எண்வகைச் சத்திகளை யுணர்த்திற் றெனவும், நாளமென்பது அம்முக்கெட்டு நின்றதெனக் கொண்டு “மண் முதல் நாள” மென்பதுபற்றி இதய கமல தளமெட்டெனவும், நன்மை யென்பதனுள் மை = மலமெனக்கொண்டு மலகுண மெட்டெனவும், அக் கமலர் என்றது முதலிலைத் தொழிற்பெய ரெனக் கொண்டு, இயமம் முதலிய அட்டாங்க யோகங்களை யுணர்த்திற் றெனவும், திகையென்பதை தீ + கை எனக் கண்ணழித்து உயிருணர்ச்சிக் கேதுவாய இறைவன் கைகள் எட்டெனவும், பொருள்கோடலு மொன்று. இவற்றை யின்னு மீண்டிரைத்தவாறு பற்றி விரித்துரைத்துக் கொள்க. தீ = அறிவு.

உரைக்குமா றுரைக்கும் பொருள் பொருந்துவவாய்ச் சிறந்தன பிறவு முளவேல் கோடற்பால அறச்சிறிதாய பர உடலை ஆனந்தமெனத் திரியக் கொண்டு தருக்குப் பெருக்கு முயிர்போலவும் ஓராறும் உணர்விலியாய ஒருவற்கு ஒருவன் ஓர் ஆறுகாட்டிமாயின் பின் அக்காட்டியா னுபகாரத்தை மறந்து தான் கண்டதாய்க் காண்பா னொப்பவும் இயைபற உரைத்தற் கெழுவாரும் இழுக்குரைத்தற் கெழுவாரும் இனி உளராவர் போலும்.

எண்வகைப்பத்தி திருத்தோண்டர் புராணசாரம்.

“தொண்டாடித் தொழல் பூசைத் தொழின் மகிழ்த லழகார் துளங்கிய வர்ச்சனை புரித றொகுதி நியமங்கள், கொண்டபணி திருவடிக் கே கொடுத்த வீசன் குணமருவு மருங்கதைக் குலவிக் கேட்டு, மண்டிவிழி துளம்பன் மயிர்ச்சிலும்ப லுன்னன் மருவு திருப்பணிக்காட்டி வருவவாங்கி யுண்டிகொளா தொழிதலென விவையே ஈரெட்டு முடையரவர் பத்த ரென உரைத்துளாரே.”

காரகம் எட்டாவன. சிவஞானசித்தி. 2-ம், கு-ம். 22.

“உலகுடல் கரணங்கா லமுறுபல நியதி செய்தி பலவிவை கொண்டு கன்மம் பண்ணுவ துண்பதன னிலவிடாதி வைதாஞ்சென்று நினைந்துயிர் நிறுத்திக் கொள்ளா தலகிலா வறிவானை யனைத்திடு மருளிஞலே.”

உலகு, உடல் கரணம், காலம், நியதி, செய்தி, இன்னதற்காக இது பயனாக வென்னும் இரண்டு பதங்களையும் நியதி யென்பதனாற் றழிஇனார்.

வி. குஞ்சிதபாதம் பிள்ளை,

வீரசோழகன்

ஸ்ரீ சிவஞானத்திருத்தளி

ஸ்ரீ சிதம்பரம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழர்க்கான சிலகுறிப்புகள்.

கி. பி. 1422 முதல் 1449 வரையில் அரசாண்ட விஜயநகரத்து இரண்டாவது தேவஇராயர் என்பவர் தம்முடைய அரசாட்சிக்காலத்தில் ஒவ்வொரு கிராமத்தினின்றும் தகுந்த மனிதர்களை வரவழைத்து ஒரு பெரிய கூட்டம் கூட்டி, அதில் கல்யாண சந்தர்ப்பத்தில் மொய்ப்பணம் முதலியன வாங்குவது சாத்திர சம்மதம் அல்ல என்று தீர்மானம் செய்து அந்தப்படியே மொய்வாங்கும் வழக்கத்தை நிறுத்த உத்திரவளித்ததாக ஸ்ரீமான்-S. கிருஷ்ணசாமி அய்யங்கார் M. A. அவர்கள் காமன்வில் என்னும் பத்திரிகையில் தெரிவித்திருக்கிறார்.

ஆகையால் தமிழர்கள் ஒவ்வொருவரும், இவ்வழக்கத்தை நிறுத்தி, அதற்குப்புதிலாகத் தமிழி விர்த்தியின் பொருட்டும் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரவளர்ச்சியின் பொருட்டும் அக்காலங்களில் பணம் வசூலித்துச் சைவசித்தாந்த சமாஜத்தின் மூலியமாய் மூலதனம் ஏற்படுத்தினால் புகழும் புண்ணியமும் உண்டாம்.

2. மாகைய, அருள், மறுபிறப்பு, கர்மம் இவைகளைப்பற்றிய வரலாறுகளை எல்லாம் முதல் முதல் தமிழர்களிடத்திருந்துதான் வெளியாயின; ஆரியரிடமிருந்து அல்ல என்று காலஞ்சென்ற பிரெஸிடர் சுந்தரம்பிள்ளை M. A. அவர்கள் கூறிப்போந்தார்கள் என்று கியூரிபார்மர் என்னும் பத்திரிகையில் பிரசுரிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

3(a) ஆரியர் என்பவர் பிராமணர், கூத்திரியர், வைசியர், சூத்திரர் என்னும் நான்கு ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

(b) மகமதியர் என்பார் ஷேக், சைலத், சுன்னிஸ், பட்டான்ஸ் என்னும் நான்கு ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

(c) தமிழர் என்பார் வேளாளர் முதலிய 18 ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களும், 18 உபஜாதியைச் சேர்ந்தவர்களும்.

(d) கிறிஸ்தவர் என்பார் ரோமன் கத்தோலிக், பிராடஸ்டாண்ட், கிரிக்சர்ஸ் என்னும் மூன்று பெரிய ஜாதியைச் சேர்ந்தவர்கள்.

இப்படியே ஒவ்வொரு வகுப்பாளுள்ளும் உள்வகுப்புகள் உண்டு. மேற் சொன்ன நான்கு பெரிய ஜாதியாரும் தனித்தனி வகுப்பாரே யொழிய ஒரே வகுப்பினர் அல்ல.

(4) ஆரியர்கள் இத்தமிழ்நாட்டை யடைந்த பின்னர்த்தான் பதி லட்சணத்தையும், பாசலட்சணத்தையும், பசு லட்சணத்தையும் உணர்ந்தார்கள் என்னும் விடயத்தை, அடியில் வருமாறு சாந்தோக்கிய உபநிஷத் 5 வது பிரபாடகம் திரிதிய கண்டம், 6, 7, சுலோகங்களில் ஒதப்பட்டிருக்கிறது. அது வருமாறு:—

“கௌதம கோத்திரியான சுவேதகேதுவின் பிதாவாகிய ஆருணியென்பவர், பிரவாகனென்னும் அரசனிடம் போக (அக்காலத்தில் ஆரியர்கள் தமிழ் அரசர்களை இராஜன்னியர் என்று அழைப்பது வழக்கம் இவ்வழக்கு இருக்குவேதத்திலும் உபநிஷத்துக்களிலும் உள்ளது) அவ்வரசன் ஆருணி முனிவரைப் பூசித்துத் திரவியம் வேண்டுமென்றதற் கேளுமென்று சொல்ல, அம்முனிவர் அரசனே எனக்கிவ்வுலக சம்பந்தமான பொருள் வேண்டியதில்லை, எனது குமாரனிடம் நீர் கூறிய வார்த்தைக்குப் பொருள் சொல்லவேண்டு மென்று கேட்க, அரசன் மிகத்துக்கித்து வித்தியாப்பியாசத்தின் பொருட்டு நீர் அநேககாலம் இவ்விடத்தில் வசிக்கவேண்டுமென்று கௌதமருக்குச் சொல்லிப் பின்பு அவரைப்பார்த்து இந்த விதையானது இதற்கு முன் பிராமணர்கட்குத் (ஆரியரில் ஒருபிரிவார்) தெரிந்ததல்ல, இப்போது உனக்கு அப்பொருளை விளக்குகிறேன் என்று அதை உபதேசித்தார்.”

இதேமாதிரி ஜனகன் என்னும் தமிழ் அரசர் யாஞ்ஞவல்கியர் முதலிய ஆரிய முனிவர்கட்கு உபதேசித்ததை உபநிஷத்துக்களால் அறிகிறோம்.

(இன்னும் வரும்.)

துடிசைகிழார்-அ-சிதம்பரனார்.

உ
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாணயம்.

ரூபாய் அணு பைசா என்பது தான் பண்டமாற்றுக்குப் பிறகு முதல் முதல் உண்டான நாணயமாகும்.

அது செம்பினால் செய்யப்பட்ட டிருத்தலின் பஞ்ச லோகங்களுள் செம்பே முதல் முதல் கண்டறியப்பட்டதெனல் வேண்டும். பைசா என்பது ஓரணுவில் பன்னிரண்டில் ஓர்பாகமாகலின் செம்பு அரிதாயும் பண்டங்கள் மலிந்தும் அக்காலத்திருந்தன என்பது விளங்குகிறது.

பைசா என்பதற்கு அரசன் தனது மார்பின் விற்குறியைப் பொறித்துச் செய்யப்பட்ட நாணய மென்பது பொருள்.

சாப=வில். அது பைசா என நிலைமாறித் திரிந்தது.

இப்பைசாவி லிருந்து தான் நாணயங்கள் பெருகின, நாணயமென்பதற்கு மூங்கிற் குழாயில் பொதிந்து வைப்பதென்பது பொருள்.

அக்காலத்தில் பொன் முதலியவற்றை மூங்கிற் குழாயில் வைத்துக் காத்து வந்தனர்.

நாணம் நாணயமாயிற்று, நாளம், நாணமாயிற்று. நாணம்=மூங்கிற் குழாய்,

நாணக்குழாய்=தாலியுருவில் பக்கத்தே கோப்பது.

நாணயம்=சொல்தவருமையும். அது பொன்முதலிய வற்றைக் கொடுக்கல் வாங்கல்களா லுண்டாவது.

பண=ஹனா—(கன்னடம்)

பகரத்தை ஹகாரமாக உச்சரிப்பது கன்னடர் வழக்கு. பணமென்பது முதல் செப்பு நாணயத்தையும் பிறகு பொன் னாணயத்தையும் உணர்த்தி நிற்கும்.

சின்னபணம் பெரியபணம் மென்பன செப்பு நாணயம்.

பணமென்பது ஓர் பொற்காசினே உணர்த்தின் பொன்னாணயம். பணவெடை. பணம் பொக்குசமாம்.

விராகனென்பதற்கு விற்குறி பொறித்த பொன்னாணய மென்பது பொருள், பிறவும் உணர்ந்து கொள்க.

மாகறல்-கார்த்திகேய முதலியார்.

உ
சிவமயம்.

தீருச்சிற்றம்பலம்.

சிவனடியார் சிறப்பும் அடியவர் பூஜாபலனும்.

(தருமசங்கிதை.)

எப்பொழுதுஞ் சிவபொருமானிடத்திலேயே தமது மனவாக்கு
காயங்களை யொப்புவித்த சிவபக்தர்களை அச்சிவபெருமானாகவே பாவித்
துப் பூஜித்தவன் எண்ணிறந்த போகங்களை யறுபவித்து ஆயுண்முடிவிற்
சிவகடாக்ஷத்தாற் கைலாயபதவியை யடைவான். ஆதலின் சிறந்த
போகங்களை யறுபவிக்கவேண்டுமென்று கருதுகிறவன் சிவபக்தருக்குத்
தன் சக்திக்கியன்றவரையில் வஞ்சனையின்றி, வஸ்திரம் ஆபரணம் அன்
னம் முதலியவற்றைத் தானமாகக் கொடுத்துப் பக்தியோடு பூஜிக்கக்கட
வன். சிவபக்தனுக்கு வலிசனையின்றித் தன்னாலியன்றவரையில் விதிப்படி
பணிவிடைசெய்தவன் பிரபுவாயினும் ஏழையாயினும் அவன் அடையும்
பலனைச் சொல்லுகின்றேன். அவன் உயிர் நீங்கினவுடனே சூரியகிரணங்
ளைப் போன்ற வொளியுடைய திவ்ய விமானத்திலேறி, தன் முன்னோரில்
ஏழுதலைமுறைவரையிலும் அதோகதியி லிருப்போரையும் உடன்கொண்டு
சிவமந்திரத்தை யடைந்து மனோகரமான போகங்களை யறுபவிந்து, தேவ
மாந கனிதமான அநேக ஆயிரவருஷங்கள் பலராற் சேவிக்கப்பட்டுப் பின்
னர் விஷ்ணுபதவியை யடைந்து அங்குள்ள போகங்களை யறுபவித்து
மேற்கூறிய காலவளவு அவ்விடத்துள்ளவராற் சேவிக்கப்பட்டுப் பிரம
லோகத்தை யடைந்து அங்குள்ள விமலமான ஸ்திரீ முதலிய போகங்களை
மேற்கூறுய வளவுகாலம் அறுபவித்துமுறையே இந்திரலோகம் கந்தவர்வ
லோகம் யக்ஷலோகம் இவற்றை யடைந்து ஆங்காங்குள்ள அளவிறந்த
போகங்களை யறுபவித்து மீண்டும் பூலோகத்திற் சிரேஷ்டமான வேதிய
குலத்தில், தான் முன்னடைந்துள்ள விசேஷ ஞானகுணமுடையவராய்த்
தோன்றி, ஜந்மாந்தர புண்ணியவசத்தாற் சற்குருவை யுபாசித்து அக்குரு

வருளால் அகண்டமான சிவஞானத்தை யடைந்து; யோகோபாசனை செய்து, சமுசாரபந்தத்தினின்றும் விடுவிச் சிவசாயுச்சியுத்தை யடைவான்.

யாகம் கர்மயாகம் ஞானயாகமென்றிருவகைத்து அதில் கர்மயாகமானது பலவிதமான தானம் பூஜை அக்கினி காரிய முதலியவற்றும் பிரசித்தமாயுள்ளது. தியானம் என்பது சர்வேசுரையடைய வேண்டுமென்று கொள்கையோடு சாந்திராயஞ்சரணமும், சுவாத்தியாயமும், ஜெபமுமென மூவகையாகப் பிரசித்தி பெற்றிருந்தன. இதில் ஜெபமென்பது எப்பொழுதும் அடிக்கடி சிவசிந்தனையுண்டாயிருந்தவின் அது ஞானயாகமென்ப பெயருற்றது. அந்த ஞானயாகம் அத்தியாபனம், அத்தியயனம், வியாக்கியானம், சிரவணம், சிந்தித்தலென ஐவகைப்படும். இவை ஐந்தனுள், முதலாகிய அத்தியாபனத்தைக் காட்டிலும் அத்தியயனமும், அத்தியயனத்தைக்காட்டிலும் வியாக்கியானமும், வியாக்கியானத்தைக்காட்டிலும் சிரவணமும், சிரவணத்தைக் காட்டிலும் சிந்தித்தலும் ஒன்றற்கொன்று அதிகமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தவின் ஞானயாகத்தின் ஐவகையிற் சிந்தித்தலே சிவகடாக்ஷத்தால் முக்தியைக் கொடுக்கத்தக்கது. ஞானத்தையின்றித் தியானம் கைகூடாது. யோகமார்க்கத்தாலேயே ஞானம் பெறப்படும். ஆதலின் ஞானமுந் தியானமும் உடைத்தாயிருப்பவன் சமுசாரசாகரத்தை நீந்த வல்லவனாவான். ஞானமென்றது தாமசகுணமின்மையும், விவகாரமற்ற மனமும், அநித்தியப்பொருள்களில் அவாவின்மையுமுடையது. அவ்வகைய ஞானமும் எப்பொழுதும் யோகசாதனமுடைய பரிபூரண விரகத்தனாகே யுண்டாகும். அந்த ஞானமேமுக்தி மார்க்கத்தைக் கொடுக்கவல்லது. ஒருவர் சொல்வதைக்கேட்டு உண்டான ஞானமானது விகல்ப புத்தியை யுண்டிசெய்து இராகத்துவேஷாதிகளை யுடைத்தாகிச் சஞ்சலமாதலின் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கமாட்டாது. யோகமார்க்கத்தால் சுத்தமாகவும் இராகத் துவேஷாதிகளின்றி விளங்கும் ஞானத்தைப் பண்டிதனுவன் சிறிதுசிறிதாக அப்பியசிக்க வேண்டும். முன் கூறிய கேள்வியால் வரும் ஞானமானது ஆரம்பத்திலும் சிரவணத்திலும் அப்பியாசத்திலும் நிஷ்டையிலும் இராகத்துவேஷாதிகளாற் பலவகையாகப் பரிசுத்தமான ஞானமுண்டாவதற்கு வழியாகும்; பாத்நிசுத்தஞ்செய்யவேண்டினோர் முதலில் அழுக்குஜலத்தாலும் பின்னர் சுத்த ஜலத்தாலும் கழுவுகையில் முதலிற் கழுவி ய நீராஸ்சிறிது அழுக்குப்போமாறு பயன் சிறிது தருமெனக் கொள்ளவேண்டும். புழுதியால் மறைக்கப்பட்ட ஆகாயமானது முறையே சிறிது சிறிதாகப் புலப்படமாறு விகல்ப ஞானமானது சிறிதாகத் தோன்றி இறுதியில் பரிசுத்தஞானத்தை யுண்

டாக்கும். அலைகளாற் கலக்கப்பட்ட சமுத்திரமானது அசைவற்று நின்றதோல விஷயவாதனையால் அலைந்துகொண்டிருந்த மனமானது சமனமற்றிருப்பதே ஞானமெனப்படும். மற்றவை அஞ்ஞானம். இராகத்து வேஷாதிக ளில்லாததும், பாவனாமயமுமாகிய சிரேஷ்டமான ஞானமே முக்தியை யளிக்கவல்லது. அஞ்ஞானமாகிய பாசத்தாற் கட்டப்பட்டுள்ள புருஷன் அமுக்தனெனப்படுவானும்தான், ஞானத்தால் அஞ்ஞானத்தை யுகத்திறியபின்னர் அப்புருஷனே முக்யனென்று கூறப்படுவான். சமுசாரத்திற்குக் காரணமாகவுள்ளது அஞ்ஞானம். அஞ்ஞானியானவனே சமுசாரச்சேற்றி லழந்திக்கிடப்பான். அகண்ட தேஜஸாய், தமசு, நசிக்குமாறு ஞானத்தால் அஞ்ஞானம் ஒழியும். அஞ்ஞானமுள்ளவரையில் இராகத் வேஷாதிகளால் தர்மாதர்மங்கள் உண்டாகின்றன. தர்மாதர்மங்களுள்ளவரையில் அவனுக்குச் சரீரமுண்டாகும். சரீரமுள்ளவரையில் கிலேசங்களாற் பாதிக்கப்படுவான். கிலேசத்தை யொழிப்பதற்காக மீண்டும் பிறவியடையாத வுபாயத்தைத் தேடவேண்டியது.

அஃதெவ்வாறெனில், தத்துவஞான மடைந்தாலன்றி அஞ்ஞானம் டுசிக்கமாட்டாது. அஞ்ஞான நாசமுண்டான க்ஷணத்திலேயே இராகத் வேஷாதிகள் உண்டாகா. இராகத் துவேஷாதிக ளொழிந்தவுடனே புண்ணிய பாப க்ஷயமுளவாகும். புண்ணிய பாப பரிக்ஷயத்தாற் பிறவியில்லையாகும். பிறவியில்லாதபொழுது கிலேசமுதவியன உண்டாவதற்கிடமில்லை. கிலேசங்களற்றவிடத்தில் முக்தனென்று சொல்லப்படுவான். ஆதலின் மாறுதலுக்குப் பலவித துக்கங்களும் அஞ்ஞானத்தாலேயே தோன்றுகின்றன. அந்த அஞ்ஞானத்தை ஞானத்தாலன்றிக் கர்மாதிகளால் நசிக்கச்செய்யமுடியாது. ஞானமொன்றினாலன்றி மற்றொன்றால் புண்ணியபாப பரிக்ஷயமுண்டாகாது. ஆதலின் மோக்ஷத்தை யடைய வேண்டியவன் ஞானத்தையே யடையவேண்டும். வெண்கலம் புனியினற் புனிதமாகுமாறு ஒருவன் மனம் ஞானத்தாற் புனிதமாகும். ஞானமெனும் அமிர்த ரசத்தை ஒருமுறை பானஞ்செய்தவன் எல்லாக் காரியங்களையும் விடுத்து மீண்டும் அதனையே பானஞ்செய்ய எப்பொழுதும் விரும்புவான். ஒருமுறையேனும் ஞானமிருத ரசபானஞ் செய்தவன் அதன் தன்மையை யுணராது மிற்ற விஷயங்களிலேயே மனதைச் செலுத்தி நிற்பான். ஞானமிருதத்தால் திருப்தியடைந்த கிருத கிருத்தியனானவியேயாகி உலகத்திற் செய்யவேண்டிய காரியம் ஒன்றுமிராது. அப்படிச் செய்யத்தக்கதொன் றிருக்கும்படித் தில் அவன் உண்மையான தத்

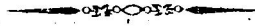
துவளுநியல்லைன். இகலோக பரலோகங்களில் அவன் செய்தற்குரிய காரியஞ் சிறிதுமில்லையாதலின், அவன் இவ்வுலகத்திலேயே முத்த தசையை யடைந்து பரிபூரணனாக விளங்குவான். ஞானத்தைக்காட்டிலும் பரிசுத் தமானதும் பரிசுத்தமாக்குவதும் பிறிதொன்றுமில்லை. அதனைப் படிப்படியாக அப்பியசித்தபகூத்தில் ஆத்மசொருபம் நன்கு விளங்கும். விரதா சரணங்கள் தானங்கள் தபசுகள் யாகங்கள் ஸந்தியாசமுதலிய ஆச்சிரம தருமங்கள் தீர்த்தயாத்திரைகள் முதலிய யாவுஞ்சுவர்க்கப்பதவியைமட்டும் உண்டுசெய்ய வல்லவையேயன்றிப் பிறவியை யொழிக்க வல்லவையன்று. சாந்தியை யளிக்கும் சிறந்த ஞானமொன்றே புநர்ஜன்ம நாசஞ்செய்ய வல்லது. எப்பொழுதும் இந்திரியநிக்குரகமும் ஒரே மனதும் மகநஷிக ளாற் கூறப்பட்ட புராண தர்மசிரவணமும் படனமும் உண்டாயிருக்கும் பகூத்திற் பாடகூயமுண்டாகி அவ்வகைய ஞானம் தோன்றி அதனால் முத்தி கைகூடுகின்றது. யாகஞ்செய்யதவன் தேவபோகங்களை யடைவான். தவஞ்செய்தவன் பிரமபதவியை யடைவான். தானஞ்செய்தவன் பல வித போகங்களை யடைவான். ஞானப்பியாசஞ் செய்தவன் மோகூத்தை யடைவான். அஞ்ஞானி புண்ணியபாவங்களால் துன்புறுவான். ஞானியோ தன் ஞானமாகிய கத்தியால், தன்னை ஜன்மத்திற்கிடக்கும் புண்ணியபாவங் களாகிய சூத்திரத்தை யறுத்து, பரம்பொருளாகிய சிவத்தை யடைவான். ஞானிகளுக்குச் சுபாசப கர்மங்களாற் பந்தமுண்டாயின, வினைக்கயிற்றூற் பந்திக்கப்பட்ட அவர்களுக்கு எவ்வாறு பரமுத்தி கைகூடுமென்பாயாயிற் சொல்லுகின்றேன். சுபாசப கர்மங்கள் தேகமுள்ளவரையில் இகலோகத் திலாவது பரலோகத்திலாவது அதுபவித்தே தீரவேண்டும். தர்மாதர்ம பரிசூயத்தால் முத்தி கைகூடுமென்றதால், தர்மத்தைச் செய்யாமலும் அதர்மத்தைச் செய்யாமலுமுள்ளவன் முத்தி பெறுவானே வெனிற் பெற மாட்டான். எவ்வாறெனில் தர்மஞ் செய்யாதபொழுது அதர்மஞ் சித் தித்து நிச்சலத்துவ முண்டாகாது. அதர்மஞ் செய்யாத பொழுது தர்ம முங் கைகூடாது. ஆதலால் தர்மாதர்மங்களைப் பயன் விரும்பாது செய்து அதனால் விளையும் புண்ணிய பாபங்களை ஞானமாகிய அசியினால் நீக்கி முத்தி யடையவேண்டும்.

(இன்னும் வரும்.)

பா.கண்ணப்ப முதலியார்,

திருச்சிற்றம்பலம்

அறிவும் சமயக் கல்வியும்.

மன்குலத்தார் சன்மார்க்க சீவர்களாய் விளங்குவதற்கு அன்றாடம் குச் சமயக்கல்வி அவசியமென்றும் அக்கல்வி யெவ்வித ஒழுங்குடையதாயிருக்க வேண்டுமென்றும் அறிஞர் பலர் சிந்திக்கத் தொடங்கி யிருக்கின்றனர். இவ்விஷயமாய்ச் சில அபிப்பிராயங்களை வெளியிடல், அவைகளையும் அறிஞர் சிந்தையிற்கொண்டு ஆராய்ந்து லோகோபகாரம் புரிவார்கள் என்ற நம்பிக்கையினால் இவ்வியாசத்தை எழுதலாயினேன். ஆதலால் அறிஞர் இதை 'மாறுபடுத்தாமை' தொடுப்பதற்காக எழுதப்பட்டதென்று எண்ணாமல், நல்லெண்ணத்துடன் எழுதப்பட்டதென்றே மதித்துக் குற்றங்களைந்து குணங்களைக் கொள்ளும்படி வேண்டுகின்றேன்.

இயற்கையறிவு, செயற்கையறிவு என அறிவு இருதிறப்படும். மனித ஆன்மா பரமார்த்த நிலை எய்துவதற்கு இயற்கை அறிவே பெரிதும் வேண்டப்படவேண்டும். செயற்கையறிவு இயற்கை அறிவைத் தீவிரப்படுத்திப் பிரகாசமாக்குவதற்கு உபகரணமாயிருக்குமேயன்றி, அது தன்னளவில் ஜீவாத்மாவை ஈடேற்றுவதற்கு நேரான காரணமாவதில்லை. இயற்கையறிவைக் கிளர்த்தி விகாசமுறப் பண்ணுவதற்காகவே கல்வியறிவு வேண்டப்படுகின்றது.

நமக்குச் சிறுபிராயத்திற் போதிக்கப்பட்ட ஓர் விஷயம், நாம் பகுத்துணர்ந்து சக்திவாய்ந்தபின் தவறாய்த் தோற்றினால், அதில் நம்பிக்கை தானே நழுவி விடுகின்றது. இது இயற்கை யறிவைச் சாதிப்பதால் நேர்வது. சிறு பிராயத்தில் போதிக்கப்படுங் கல்வி, யுத்தி உபமானம் அனுமானம் முதலிய மனோதத்துவங்களின் ஆராய்ச்சிக்கும், அனுபவத்தூற்றும் மாறுபடாத கல்வியாய் இருக்கவேண்டும். மனிதர் சன்மார்க்கர்களாய் அல்லது ஆஸ்திக சித்தர்களாய் விளங்கவேண்டுமென்று போதிக்கப்படுஞ் சமயக்கல்வியும், அறிவு ஏறிய பின்பும் யுத்தி அனுபவங்களுக்கு முரண்படாத நாயிருத்த லவசியம். வெளியாய்க் கூறுகில் ண்டனக்கன்கொண்டு பார்க்க

முடியாந்லும் ஞானக்கண் கொண்டே பார்க்க வேண்டியு யிருக்கின்றகடவுள் விஷயமாய்ப் போதிக்கப்படுங் கல்வி கடவுளைப் பற்றிய தத்துவஞானத்தைத் தழுவிய வளவிலேயே யமைந்திருக்க வேண்டும். சிறப்பு விதியாய் அவரவரின் மனோபரிபக்குவத்திற்கேற்ற ஆஸ்திகக் கல்வி சிலருக்கு வேண்டியதாயிருக்கவும் கூடும். ஆனால் பொதுவான வித்தியாலயங்களில் அவ்வித கல்வி போதிக்கப்படுதல் கஷ்டசாத்தியம். ஆதலால் சில பொதுவான மூலதாரக் கொள்கைகளைப் பலவிதமான மனோநிலைமைகளுக்கும் கூடியவரையில் பொருந்தும்படி சாவதானமாய்ப் பொருத்தின ஆஸ்திகக் கல்விமுறை யாவார்க்கும் பயன் படக்கூடியதாகவே யிருக்கும்.

மத விஷயமாய் மூட பத்தியான கொள்கைகளைப் போதித்தலால் தீமை விளையும். (எக்கொள்கை மூட பத்தியான தென்று தீர்மானிப்பது வேறு விஷயம்) உதாரணமாக: ஒருவனுக்குச் சிறுபிராயத்தி லிருந்தே “கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார்; அவருக்கு ஒருவன் வருஷாந்தம் தூறு ஆட்டுக்கடாப் பலியிட்டுவந்தால் பத்தாவது வருஷத்தில் கடவுள் பிரசன்ன மாவார்” என்று போதிக்கப்பட்டதாக வைத்துக்கொள்வோம். இதை விசுவாசித்து அவ்விதம் நடந்தவனுக்குப் பத்தாவது வருஷத்தில் அப்போதனைபிறா னுண்டான விசுவாசங் கெட்டுவிடுகின்றது. இவ்விதமான சம்பவங்கள் பல. தான் போதிக்கப்பட்டு விசுவாசித்திருந்த கொள்கைகளுக்கு மாராய் நேரும்போது, கடவுளைப்பற்றிய விசுவாசமே சிறிது சிறிதாய்த் தானே நழுவிவிடுகின்றது. தத்துவஞான உண்மைகளைத் தானே யுணருஞ் சத்தியும் அவனிடத்தில்லாதிருக்கின், அவன் வெளியரங்கத்தில் எவ்விதம் நடப்பினும், அந்தரங்கத்தில் நாஸ்திகனாகவே யிருப்பான். இவ்விதம் நாஸ்திகனாகியவனுக்கு அக்காலத்திலே மூடபத்தியை உண்டுபண்ணாமல், கடவுளைப்பற்றிய லட்சணங்களைத் தக்கபடி போதித்திருந்தால் அவன் ஆஸ்திக சித்தமுடையவனாகவே யிருந்திருப்பான். ஆதலால் நல்லதோ தீயதோ ஒருமதக்கல்வியை ஒருவனுக்குப்போதித்து விடுவதனாலேயே ஒருவன் ஆஸ்திகனாயும் சன்மார்க்கனாயும் ஆகிவிடுவதில்லை. தப்பான ஆஸ்திகக் கல்வியைப் போதிப்பதினும் சாவதானமாய் தீர்மானிக்கப்பட்ட பொதுவான ஒரு ஆஸ்திகக் கல்வி நன்மையைப் பயக்கும்.

சமயக் கல்வி போதிக்கப்படுவதாலேயே மனிதரெல்லாம் சன்மார்க்கர்களாய் விடுவார்களென்ற கொள்கை, இன்னும் சரியாய் அனுசரிப்பின்மேல் அறிந்து தீர்மானிக்கவேண்டிய விஷயங்களிலொன்றாகவே யிருக்கின்றது. ஏனெனில், பரோபகாரம், கருணை, தன்னமையுப்பு முதலிய உயர்ந்த

மனோபாவங்களுள்ள சன்மார்க்கர்களாகிய நால்திகச் சார்புடையோர் சிலரையும், சனசமூகத்திற்கே தீமை புரியும் இழிந்த குணங்களும், தன்னலமுள்ள ஆஸ்திக சித்தமுடையோர் பலரையும், நாம் றுணுகி யாராய்ந்தால் இவ்வுலகிற் காணலாம். முற்கூறப்பட்டவர்கள் பெரும்பாலும் நவீன நாகரிகக்கல்வி யுடையோரிலேயே காணப்படுவர். ஆகவே மேனாட்டாரிலேயே பெரும்பாலானார்கள். இவர்களுக்கு இந்து சமயத்திலுள்ள மேலான தத்துவ ஞானங்களைச் சரியானபடி யுணர்த்தினால், வேதாந்திகளாய் விளங்குவார்களென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

இனி, ஒருவன் நிலையான ஆஸ்திக சித்தமின்றி யிருப்பதினும் எவ்வகையதாயினும் ஒருமதத்தைத் தழுவுதே யிருத்தல்வேண்டு மென்று விதித்து லுஞ் சிலசமயத்தில் தீமையையே விளைக்கும். ஜீவகாருண்ணியத்திற்கு மாறுபட்ட கொள்கைகளை மூலாதாரமாகக் கொண்ட மதங்களை அனுசரித்து அதுகாரணமாய் மனோபரிபக்குவ விருத்தி தடைபட்டு அதோமுகப்படுவதினும், சிறிது நிதானித்துத் தன் போத அறிவு திருப்திகொண்ட ஓர் மதத்தைத் தழுவுதல் அபாயகரமன்று. உயிர்களை வதைத்துப் புசித்தல், தன் மதத்தைத் தழுவாதவர்களை ஒழித்தல் முதலிய பொது நீதிகளுக்கு மாறான கொள்கைகையுடைய மதங்களை யனுசரித்துப் பிறவுயிர்களுக்கு இடுக்கண் வருவிப்பதினும் சிறிது தாழ்ந்ததேனும் ஓர்மதத்தில் நிலையுதல் உத்தமமன்றோ? மனிதரின் ஈடேற்றத்திற்கு விதியும், விலக்குமென இரண்டு வேண்டப்படுகின்றன. விதியிற் றவறுதலினும், விலக்கைச் செய்வதனால் பாவகன்மம் அதிகப்படும். ஆதலால் சாதாரண நிலையில் ஒருவன் விலக்கையே பிரதமத்தில் கவனிக்கவேண்டியவனாகிறான். தற்காலத்துள்ள சமயங்களில் விலக்கை, விதியாய்க் கொண்ட சமயங்க ளிருக்கின்றனவா வென்று ஆராய்தற்கு ஈங்கு அவசரமில்லை. ஆனால் அவ்விதமான சமயங்களிருக்கின்றன; அல்லது இருக்கக்கூடும், என்பதற்குப் பின் வரலாற்றைக் காண்க:—

ஓர்காணத்தீவில் அநாகரிகமுள்ள சனங்கள் மூடபத்தியினால் நரபலியிடுதல் முதலிய பாவச்செய்கைகளை மதாறுசாரமாய்க் கொண்டிருக்கிறார்களென்று வைத்துக்கொள்வோம். இவர்கள் மோட்சத்திற்கு முக்கிய சாதனமாயுள்ள ஜீவகாருண்ணியம் ஞானம் என்பவைக்குப் பதிலாக, ஜீவ ஒழிச்சை அஞ்ஞானம் ஆதியவற்றையே கடைப்பிடிக்கிறார்கள். ஆகவே, அம்மதத்திற் பிறந்த சிலர் அறிவு விருத்தியுற்றபின் தாம் அனுஷ்டிக்கும் மதம் தப்பானதென்று விலகி, அதிலும் மேம்பட்ட ஓர் மதத்தைத் தழுவுதல் தவறாகுமா? எல்லாம் பிரமத்தின் செயலே யாதலால் அம்மூடபத்தி

மதத்தில் ஒருவனைப் பிறப்பித்ததும் தெய்வமேயென்றும், ஆதலால் அதன் மனச்சாட்சிக்கும் புத்தி நியாயங்களுக்கும் பொருந்தாததே யாயினும் அம் மதத்தையே யனுசரிக்க வேண்டுமென்றும் வாதித்தல் புத்தமாய்த்தோற்ற வில்லை. வனத்தில் வசித்துக் கொலைகளவே தொழிலாய்க் கொண்ட ஒருவனுக்கு மகனாய்ப் பிறந்ததனாலேயே, ஒருவன் கொலைகளைவு செய்யவேண்டுமென்று ஈசுவரசங்கற்ப மிருக்கவில்லை. கடவுள் நமக்கு அறிவை கிளரப் பண்ணுவதெல்லாம் அவ்வறிவை உபயோகித்து நல்விருத்தி மார்க்க முறுதற்கே.

இஃதிங்ஙனமாக, இக்காலத்திற் சிலர் மனிதர்க்குள் சுவதந்திர எண்ணம் என்று ஒன்று புதிதாய் முளைத்திருப்பதாகவும் அதனால் மன்குலத் தார்க்கே ஆபத்துக்கள் விளையப்போவதாகவும், பொய்த்தோற்றங் கண்டு அஞ்சுகின்றனர். சுவதந்திர எண்ணம் ஒருகாலமும் மனிதனைப் பந்தத்துக்குட் கொண்டிவிடாது. இதற்கு மாறாய் அவனை விருத்திக்கிரமமாய் மோட்சத்திற்கே கொண்டு செல்லு மென்பது நமது சாஸ்திரங்களின் துணிபு. நம்மிடத்திற் கிளரும் அறிவை யுபயோகித்து ஆராய்ச்சி செய்யச்செய்ய, இவ்வுலக விஷயங்களின் மெய் பொய் இன்பதுன்பங்களையும், தத்துவ உண்மைகளையுமே அறிகிறோம். ஆகவே ஈசுவரனின் அபாரமகிமைகளையே உணர்வதற்கும் நிவிர்த்திமார்க்கத்தைத் தேடுவதற்கும் அது சாதகமாகவே ஏற்படுகிறது. ஒருவேளை அவனது மனதில், தனது பூரண முறத ஆராய்ச்சியின் பயனாய், ஒரு சகுணமுள்ள கடவுள் இருத்தல் சாத்தியமன்றெனவும், கிருஷ்டி திதி சங்காரங்கள், இயற்கை (nature) என்ற தத்துவத்தின்படி நடைபெறுகின்றன வென்றும், மேகத்தினிடையில் மின்னல் தோன்றி மறைவதுபோல ஓர்வித நாஸ்திக எண்ணம் எழக்கூடும். ஆனால் அவ் வெண்ணம் நிலையுறக் கூடியதன்று. “மனங்குவிர் துரைமாளுதல்” பந்தத்திற்கு ஏதுவென்றும், “மனம் விரிந்துரை மாளுதல்” மோட்சத்திற்கு ஏதுவென்றும் நமது பெரியோர் கூறியிருப்பதின் தத்துவ உண்மையும் மேலே கூறப்பட்டவைகளை வலியுறுத்தும்.

இனி, ஸ்ரீமந் மாணிக்கவாசப் பெருமானே “தெய்வ மென்பதோர் சித்தஞ்ஞாண்டாகி” மத ஆராய்ச்சி செய்யத் தலைப்பட்டா ரென்றால் எம் போல்வார் அறிவில் மயங்குதல் அதிகமன்று. முன் கூறப்பட்ட சுவதந்திர எண்ணத்திற்கு நெருங்கிய படியில் “தன்னிஷ்ட எண்ணம்” என ஒன்றும் மனிதனுக்கிருக்கின்றது. அதுதான் மனம் போனபடி தீய எண்ணங்களையுஞ் சங்கற்பிப்பது. பிறர்கேடுநிலும் தானின்புற விரும்புதல்,

தன்னின் மேம்பட்டானொருவனைப் பொறுமையால் தனக்குக் கீழ்ப்படியி னுள்ளவனாக்கி வைக்கக் கருதிச் சதியுபாயங்களை மனநிற் சங்கற் பித்தல், ஆகிய இவைபோல்வன தன்னிஷ்ட எண்ணத்தின் பாற்பட்டவை. இவை களை அடக்கப்பட வேண்டியவை.

மேலும், அறிவில் விருத்தி ஈடைவோர்க்கோ ஆசங்கைகளும் நிகழ் தல் சகஜமே. இவ்வாசங்கைகளைத் தீர்த்துக்கொள்ளாமல் மனநிற்பொதி ந்து மூடுவதால் அநேகருக்குத் தீமையே விளையும் ஆனால், அறிவில் மேம் பட்டோர் அவ்வாசங்கைகளை உடனே தீர்த்துக்கொள்ளத் தருணமின்றி யிருப்பினும், அதனால் தமது பொதுநிலையில் ஒருவித மாறுபாடும் ஏற்படா வண்ணம் அவ்வாசங்கைகளை ஒதுக்கி வைத்திருந்து காலாந்தரத்தில் தீர்த் துக்கொள்வார்கள். எம்பெருமான் தாயுமானவரே பின் வருமாறு ஓர் காலத்தில் ஆசங்கித்தா ரென்றால் நம்போஸ்வரது மனதில் ஆசங்கை நிகழ்தல் தவறாகுமா?

அம்மகான்,

இன்றே விருவினைவர் தேறியது; நானென்றே அன்றே வினைந்த தன்றே; ஆற்றேன் பராபரமே.

எண்ணமுந்தா னினைவிட்டு இல்லை யென்றால் யான் முனமே, பண்ணவினையேது; பகராய் பராபரமே.

எனை பின்னதென் றறியா ஏழைக்கு மாகெடுவேன், முன்னைவினை கூடல் முறையோ? பராபரமே.

அறியா நான் செய்வினையை ஐயாநீ கூட்டுங், குறியே தெனக்குளவு கூறாய் பராபரமே.

எனைக் கெடுக்க இசைந்த இருவினை நோய், தன்னைக் கெடுக்கத் தகாதோ பராபரமே.

வல்லமையே காட்டுகின்ற மாமாயை நானொருவன், இல்லையெனி லெங்கே இருக்கும் பராபரமே.

என்று பிரலாபித்திருக்கின்றார்.

பல ஜன்மங்களில் உலக இன்ப துன்பங்களால் அடியுண்டு அலுத்து ஒன்றிலும் நிலையான இன்பத்தைக் காணாமல் உபசாந்தியை அவர்வி ரிற் பவனே இவ்வித ஆராய்ச்சியால் உறைத்து நிற்பான். இதுவே அவன் ஊர்த்துவகதி நோக்கி விட்டானென்பதைக் குறிக்கும்.